

Skladování tuhých paliv

Mezi základní povinnosti fyzických osob patří povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke vzniku požáru, zejména při používání tepelných elektrických, plynových a jiných spotřebičů a komínů, při skladování a používání hořlavých nebo požárně nebezpečných látek, manipulaci s nimi nebo s otevřeným ohněm či jiným zdrojem zapálení.

Pod pojmem tuhá paliva se rozumí především koks, antracit, černá uhlí, hnědá uhlí, lignity a brikety.

Jaké jsou hlavní zásady skladování tuhých paliv? Jednotlivé druhy paliv se musí skladovat odděleně, to znamená, že se nesmí navzájem mísit (např. černé a hnědé uhlí, dřevo a uhlí). Plochy, na kterých je palivo skladováno, musí být urovnány, vyčištěny, zbaveny porostu a uvalčovány, aby se na nich nedržela voda (vhodným povrchem je beton, betonové panely s mezerami vyplněnými pískem nebo tvrdý zemitý podklad). Podkladem nesmí být železitá škvár, jíl, cihlová drť nebo další materiály, které prokazatelně zrychlují proces samovznícení.

Nejvýznamnějším nebezpečím z hlediska skladování tuhých paliv je právě jejich schopnost samovznícení. Nejnáchylnější k samovznícení jsou brikety a méně kvalitní druhy uhlí (např. hnědé uhlí), opačně antracit a koks samovznícení nepodléhají. Briketové třísky a zlomky se považují za prach a jejich skladování se nedoporučuje. Co především podporuje vznik samovznícení? Je to zejména skladování ve velkých hromadách, vlhkost, nestejnoměrná zrnitost nebo přítomnost zbytků jiných hořlavých materiálů (dřevo, papír, sláma apod.).

Zvláštní pozornost je třeba věnovat vlhkosti paliva. Není vhodné naskladňovat palivo, které obsahuje vysoké množství vody (např. palivo po dešti). Prostory pro skladování je nutné zajistit tak, aby do naskladněných zásob voda nezatékala. Nad uskladněným palivem musí být volný prostor, který umožní odvětrávání.

Občané jsou povinni sledovat, zda nedochází k samovznícení paliva. Kontroly by měly probíhat u nově dovezeného paliva každý den, později v týdenních intervalech. Samovznícení se projeví vytvářením vodní páry (nejvíce viditelné v ranních hodinách), dýmu (pozor na výskyt oxidu uhelnatého) nebo zvýšením teploty. Zvýšení teploty na povrchu lze rozpoznat dotekem ruky, spolehlivější metodou je však měření teploty paliva (např. zásuvnými teploměry).

Jestliže jsou zjištěny příznaky samovznícení, je občan povinen provést potřebná opatření k odstranění nebezpečí vzniku požáru. Při zvýšení teploty přibližně na 40 - 50 °C, je nutné hromadu ochladit přeházením, nebo přenesením na volné místo. Při dosažení teploty 65 °C se již jedná o vznícené palivo bez možnosti dalšího skladování. Palivo se musí vyskladnit a spotřebovat.

Příště: *listopad* – nebezpečí používání zábavné pyrotechniky